

# boiling it down

08 – 30 Δεκεμβρίου 2023

Με έργα των

Olivia Coeln

Πάκυ Βλασσοπούλου

Νικόλ Οικονομίδου

Simon Dybbroe Møller

Μαλβίνα Παναγιωτίδη

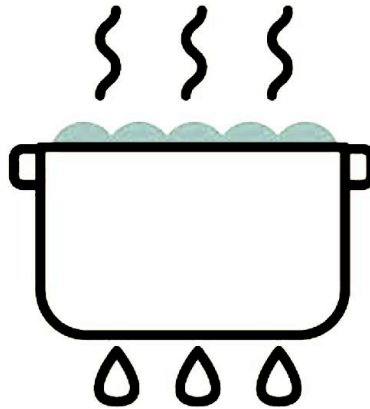
Βασίλη Παπαγεωργίου

Βαλίνια Σβορώνου

Γιώργου Σταμκόπουλου

Σωκράτη Σωκράτους

Nasan Tur



calli  
rrhoe

Σίνα 9, 10680 Αθήνα

Τρ, Τετ, Παρ 11 π.μ. – 7 μ.μ.

Πεμ 11 π.μ. – 8 μ.μ.

Σαβ 12 – 4 μ.μ. και κατόπιν ραντεβού

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

Τα τρία τελευταία χρόνια, η Callirrhoe (Καλλιρρόη) αναδείχθηκε ως δυναμικό κέντρο ποικίλων εκθέσεων στην οδό Καλλιρρόης 122. Καλύπτοντας ένα ευρύ φάσμα θεμάτων - συμπεριλαμβανομένης της αυτοαναφοράς, της εμπάθειας, της αναπαράστασης στο δημόσιο χώρο, των κοινωνικών κανόνων, των βασικών αναγκών, της καταγραφής της μνήμης, του σουρεαλισμού, του φεμινισμού, της πολιτικής και της φιλίας - οι εκθέσεις αυτές έχουν εξερευνήσει επιδέξια πολλά θέματα. Καθώς η Callirrhoe εισέρχεται στο επόμενο κεφάλαιο της, πραγματοποιεί μια μετάβαση σε ένα νέο χώρο, αποκαλύπτοντας μια ομαδική έκθεση - μια συλλογή έργων που λειτουργεί τόσο ως αναδρομική ματιά όσο και ως εικόνα του μέλλοντος. Πολλοί από τους καλλιτέχνες που παρουσιάζονται έχουν συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στο παρελθόν, ενώ άλλοι θα συνεχίσουν να συνεισφέρουν στο πρόγραμμα του επόμενου έτους.

Η εναρκτήρια έκθεση επικεντρώνεται στη σημασία διάφορων στοιχείων. Συνδέοντας τα θέματα της αλλαγής χώρου και της ανακαίνισης, το επίκεντρο μετατοπίζεται προς τον κόπο και τις ζωές των εργαζομένων, είτε άμεσα είτε έμμεσα. Αυτή η οπτική περιλαμβάνει όλους μας, καθώς όλοι μας θεωρούμαστε εργαζόμενοι σε διάφορα επίπεδα.

Η Olivia Coeln αντλεί έμπνευση για τα φωτογραφικά της μοντάζ από παραδόσεις όπως μεσαιωνικά τουρνουά και καρναβαλικές παρελάσεις. Στο έργο που εκτίθεται αναδύεται ένα κεντρικό στοιχείο: ένα ποντίκι εντός του μεσαιωνικού στέμματος. Η αινιγματική σειρά εικόνων της Coeln λειτουργεί ως καμβάς για το μυστηριώδες και τη μυστικοπάθεια μεταξύ ανθρώπινων και μη-ανθρώπινων οντοτήτων, αναδεικνύοντας θέματα που βρίσκουμε στα παραμύθια και τις ταινίες. Η αναβίωση των φολκλοριστικών τελετουργιών οδηγεί τη Coeln στο να εξετάσει την έλξη και τη σημασία τους, αμφισβητώντας τον ρόλο των μύθων και των θρύλων. Σε μια πραγματικότητα που γίνεται όλο και πιο κρίσιμη, η ταύτιση με ένα φανταστικό όν αποκτά ιδιαίτερη σημασία ως μορφή υποκειμενοποίησης, παρέχοντας ένα (προσωρινό) τρόπο διαφυγής από τη δική του ζωή.

Η ιστορία της οικογένειας της Νικόλ Οικονομίδη χαρακτηρίζεται από μετακινήσεις σε διάφορες ηπείρους. Κατά τη μετακίνηση σε ένα άγνωστο μέρος, οι προκλήσεις της γλώσσας και της πρόσβασης στη γνώση γίνονται εμφανείς. Ερευνώντας το ελληνοαμερικάνικο λεξιλόγιο, δημιουργεί μια αφήγηση που θυμίζει τις κάρτες γλώσσας που χρησιμοποιούσαν οι νηπιαγωγοί στην παιδική μας ηλικία για να μάθουμε και να αντιστοιχίσουμε τα αντικείμενα με τις λέξεις. Αντλώντας έμπνευση από τον πλούτο της ελληνοαμερικάνικης διαλέκτου και την πολιτισμική εξειδίκευση της γλώσσας, βρίσκει λέξεις που εκφωνούνταν από τη γιαγιά της και της „τ υλίγει“ με τα σεντόνια της. Προσεκτικά επιλεγμένα, αυτά τα σεντόνια γίνονται φορείς μνήμης, φέροντας το αποτύπωμα ενός σώματος, συμπεριλαμβάνοντας το διακριτικό

παιχνίδι παρουσίας και απουσίας στις ίνες τους. Το αρχικό σεντόνι έχει ρίζες στο σπίτι της γιαγιάς της, ενώ τα επόμενα είναι επιλεγμένα από τα σπίτια φίλων - καθένα φέροντας μια διακριτική αφήγηση. Στην καλλιτεχνική προσπάθεια της Νικόλ, τα οικιακά αντικείμενα καταλαμβάνουν κεντρική θέση σε αυτά τα σεντόνια, αποκαλύπτοντας διακρίσεις κοινωνικής τάξης και αντηχώντας το ταξίδι της οικονομικής μετανάστευσης.

Η επανερμηνεία του Simon Dybbroe Møller του αγαπημένου παιδικού βιβλίου του Richard Scarry, "Τι Κάνουν Οι Άνθρωποι Όλη Μέρα", όπως περιγράφεται από τη γκαλερίστ Francesca Minini και τον καλλιτέχνη/συγγραφέα John Miller, μετατρέπει τις γοητευτικές σκηνές των ανθρωπόμορφων ζώων στην εργατική πόλη σε μια απεικόνιση πραγματικών, νευρωτικών ανθρώπων που πλοηγούνται στο πολύπλοκο τοπίο της μετα-καπιταλιστικής κοινωνίας. Αυτή η προσαρμογή ενσωματώνει αρμονικά τις εργασίες της κοινοτικής οικονομίας που βασίζονται σε εφαρμογές με φαινομενικά αναχρονιστικές επαγγελματικές δραστηριότητες, προσφέροντας μια συγκινητική αντανάκλαση στις διαρκείς πτυχές της καθημερινής μας ζωής—οι αγωγοί χρειάζονται ακόμα συντήρηση, πρέπει να σερβίρονται γεύματα, να κόβονται δέντρα, και να οδηγούνται φορτηγά. Η αφήγηση οδηγεί το κοινό από την ιδεαλιστική "ο καθένας είναι εργαζόμενος" ηθική της Εργατικής Πόλης στη σημερινή τεχνο-καπιταλιστική πραγματικότητα όπου "τα πάντα είναι δουλειά".

Τα γλυπτικά έργα της Μαλβίνας Παναγιωτίδη συνδυάζουν πολύπλοκα κομμάτια που συνδέονται συχνά με παραγνωρισμένες τάσεις στη δυτική ιστορία τον 19ο αιώνα—όπως η μαγεία. Αυτές οι μορφές λειτουργούν ως διακριτικές υποσημειώσεις, παρέχοντας ενοράσεις στην κατανόηση του κοινωνικού πλαισίου που αναπτύσσεται μέσα από τη μελέτη προσωπικών ιστοριών και αρχείων που αντικατοπτρίζουν την επίδραση του συλλογικού στο ατομικό. Χρησιμοποιώντας την τεχνική της γαλβανοπλαστικής, μια διαδικασία σχηματισμού μετάλλου, δημιουργεί ένα κατακεραματισμένο πρόσωπο, παγώνοντας αυτή τη μορφή στον χρόνο. Εξερευνώντας αφηγήσεις που συνδέονται με την ελληνική ιστορία, η καλλιτέχνης εξάγει στοιχεία όπως κομμάτια ανθρώπινων οργάνων, καταγράφοντας έμμεσες εγγραφές συνηθειών, εθίμων και εμμονών.

Οι καλλιτεχνικές θεματικές του Βασίλη Παπαγεωργίου βαθμιαία εντοπίζονται σε προσωπικό φάσμα ενδιαφερόντων, που πλεκόνται λεπτομερώς με την καθημερινή ζωή. Ολόκληρη η δημιουργική του δραστηριότητα αποκτά μια όψη παρόμοια με ημερολόγιο. Σε αυτή την έκθεση, παρουσιάζει, από τη μια πλευρά, ένα έργο από την σειρά των γλυπτών του που αφαιρούν τις δομές υποστήριξης, μια καρέκλα με το επιχalkωμένο μπουφάν ενός εργάτη. Από την άλλη πλευρά, ενσωματώνει, σε δώδεκα καρέ, σημειώσεις από εργαζόμενους κατά τη διάρκεια της ανακαίνισης του διαμερίσματός του, αποτυπώνοντας εικόνες από τις σημειώσεις τους. Ο Παπαγεωργίου εξετάζει την αμοιβαιότητα των ανθρώπινων δυνάμεων με τους χώρους που φιλοξενούν μήνες από προηγούμενη ανθρώπινη χρήση. Η προσοχή του επεκτείνεται στο πώς κατοικούμε και αλληλεπιδρούμε με τον χώρο, εξερευνώντας τη δυναμική του ζητήματος της διαβίωσης σε ποικίλα περιβάλλοντα.

Οι γλυπτικές χειρονομίες του Σωκράτη Σωκράτους τα διακατέχουν πολύ συχνά οι θεματικές ενότητες της (δια)φυγής. Συλλέγοντας ένα σύνολο διάφορων αντικειμένων, ειδικά μαχαίρια που προορίζονται για σκάφη ή έκτακτες ανάγκες από τη δεκαετία του 1970, αποκαλύπτει ο καλλιτέχνης ένα μαχαίρι επιβίωσης από αλουμίνιο. Δίπλα στη γλυπτική χειρονομία, ένα βιομηχανικό σχέδιο του ίδιου μαχαιριού παρουσιάζεται με φροντίδα, σε κορνίζα στον τοίχο. Αυτή η λεπτομερής εικόνα συμπληρώνεται από σημειώσεις στα γαλλικά, που περιγράφουν κάθε συστατικό που αποτελεί αυτό το αντικείμενο. Γίνεται μια συνολική αφήγηση, προσφέροντας στους θεατές μια βαθιά κατανόηση κάθε στοιχείου. Αυτή η ολοκληρωμένη παρουσίαση δεν εξετάζει μόνο την ουσία του μαχαιριού, αλλά υπογραμμίζει επίσης την πιθανή του χρήση σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Μέσω αυτής της πολυδιάστατης προσέγγισης, ο Σωκράτους μας καλεί να επανεξετάσουμε τη σημασία των εργαλείων και των αντικειμένων στην κατανόηση μας για την προετοιμασία και τις αναγκαιότητες.

Μια ενδελεχής ανάλυση του έργου του Γιώργου Σταμκόπουλου αποκαλύπτει την εστίαση του σε περίπλοκες διαδικασίες και τη βαθιά έννοια της μεταμόρφωσης. Εγκαταλείποντας τις έντονες αποχρώσεις των προηγούμενων έργων του, υιοθετεί τώρα έναν εκλεπτυσμένο πίνακα χρωμάτων που χαρακτηρίζεται κυρίως από λεπτομερείς

αποχρώσεις του μπλε, προσφέροντας μια βαθιά ανανέωση του φυσικού τοπίου. Η τέχνη του παρουσιάζει επιδέξια το περιβάλλον με ένα ξεχωριστό ύφος, καθώς οι αφηρημένες συνθέσεις ακτινοβολούν το φως που βρίσκεται σε παράκτιες περιοχές. Οι „στοιβαγμένες λορίδες“ στα έργα του μοιάζουν με παράλληλες γραμμές κυμάτων, που πλησιάζουν μια παραλία ή ακόμα τον άνεμο που περνά από ένα οροπέδιο. Αντλώντας έμπνευση από τα αφηρημένα χρώματα που βρίσκονται τόσο στη μουσική όσο και στη φύση, ο Σταμκόπουλος δημιουργεί έργα τέχνης που αιχμαλωτίζουν ολοκληρωτικά τη μετασχηματική ομορφιά που υπάρχει γύρω μας.

Τα έργα τέχνης της Βαλίνιας Σβορώνου εκπορεύονται από την εικόνα επιφανειακών καταλοίπων, παρόμοιων με αντικείμενα που βρίσκονται στη θάλασσα και κατά μήκος της ακτής. Λειτουργούν ως σκάφη για μνήμες που σχετίζονται με συγκεκριμένα τοπία. Καθένα από αυτά τα έργα έχει τη δική του ιστορία συναισθημάτων. Η καλλιτεχνική προσπάθεια της Σβορώνου είναι μια βαθιά εξερεύνηση της περίπλοκης σχέσης μεταξύ μνήμης και ιστορίας, φύσης και απώλειας, μετανάστευσης και εισαγωγής—ξεπερνώντας τα όρια συγκεκριμένων ιστορικών στιγμών. Αναγνωρίζοντας ότι η κίνηση είναι αναπόσπαστη από τον χρόνο και ότι ο χρόνος είναι ένα ρέον ποτάμι, βλέπει τη μνήμη ως ένα συνεχόμενο συμβάν. Τα δύο έργα, που μοιάζουν με λεπτά λουριά, απεικονίζουν μια χειροποίητη δαντέλα που προέρχεται από τη γιαγιάς της. Με το χαρακτηριστικό όνομα "τριαντάφυλλο" - λόγω του περίπλοκου κόμπου που σχηματίζει ένα υφαντό πρότυπο τριαντάφυλλου -, αυτά τα έργα καλλιεργούν με όμορφο τρόπο μια κληρονομιά της τέχνης και της οικογενειακής σύνδεσης.

Ο Nasan Tur διακριτικά φωτίζει διακοσμητικές δομές με ακριβή προσοχή, προκαλώντας επίτηδες την καύση υφασμάτων για να αποκαλύψει τις εμποτισμένες αποτυπώσεις του καμένου παρελθόντος μας. Αυτή η πράξη σκληρής αποκάλυψης, εκτελεσμένη μέσω της δύναμης της φωτιάς, υπερβαίνει την επιφανειακή αισθητική, αποκαλύπτοντας στρώματα που κρύβουν την αλήθεια κάτω από τα στολίδια των πολιτιστικών και συλλογικών αφηγήσεών μας. Η καλλιτεχνική πορεία του Tur ξεπερνά την απλή παρουσίαση όμορφων και πολύχρωμων ιστοριών. Αντίθετα, εισχωρεί στις σκιές, αποκαλύπτοντας με δεξιοτεχνία τις σκοτεινές ιστορίες που συχνά παραμένουν κρυμμένες στις „αποθήκες“ του κοινού μας παρελθόντος. Το έργο του γίνεται ένας περίπλοκος χορός μεταξύ καταστροφής και αποκατάστασης, όπου το παρελθόν αποκαλύπτεται με ειλικρίνεια, προσκαλώντας τους θεατές να αντιμετωπίσουν τις πεπλεγμένες πολυπλοκότητες που υφαίνονται στον πολιτιστικό μας ιστό.

Οι κεραμικές μορφές της Πάκυς Βλασοπούλου θυμίζουν παραδοσιακές μεσογειακές κυψέλες μελισσών, χρησιμοποιώντας τη λογική πλεξίματος με τα δάχτυλα και τις προστατευτικές δακτυλήθρες για το πλέξιμο με βελόνες. Ανάλογα με την έννοια του σπιτιού, από τις κυψέλες ως κατοικίες των μελισσών μέχρι τις δακτυλήθρες που "φιλοξενούν" το σώμα, η σειρά αντλεί έμπνευση από την παράδοση των μελισσοκόμων που επικοινωνούν με τις μέλισσες, εξερευνώντας μια σύνδεση πέρα από τον ανθρώπινο χώρο—μια προσπάθεια επικοινωνίας. Η μικρή κλίμακα των έργων τέχνης λειτουργεί ως αντικείμενα που κατασκευάζουν ολόκληρους κόσμους, παρόμοια με το να χαράσσεις κάτι μεγαλύτερο, αυξάνοντας τη σημαντικότητα τους καθώς κάποιος πλησιάζει. Με τίτλο "Προβλέψεις για το μέλλον," το έργο αναφέρεται ειδικά σε αρχαιολογική αποθήκευση, στοιβάξη "επιπλέον" ανακαλύψεων που δεν έχουν ακόμη αναλυθεί ή θεωρηθεί. Δεν συναντάται πλέον, η κυψέλη μιλά για το μέλλον, δείχνοντας πώς η μη-κυρίαρχη γνώση από το παρελθόν προσφέρει εισαγωγές στο παρόν και το μέλλον.